

Vonj vanilije

Dnevi, kot so ti, ki mi bežijo izpod konic prstov, so vedno daljši. Kot da je ves moj smisel izgubljen. Moja perspektiva zajema bivanje ob ljudeh, ki ne obžalujejo mojega obstoja. Pot, ki jo moram prehoditi v življenju, vem, da ne bo rožnata, ker neprestano iščem smisel ravno tam, kjer je najtežje viden. Preteklost mi je oblikovala prihodnost. Res ne vem, ali bi za svoje napake krivila družbo, čas ali celo gravitacijo, kot to počnejo drugi. Priznam, da sem zato, da ne najdem sreče, kriva sama. Ne krivim okoliščin, v katere sem vržena in sem tudi v njih nekako prisiljena živeti. Ali poznaš tisti občutek, ko se počutiš, kot da si zamrznjen v trenutku, ker vidiš, da za nekoga drugega teče vse dalje. Vidiš, da breztežnostni svet, za katerega si mislil, da se vrti z najvišjo hitrostjo, naenkrat utesnjuje gravitacija, ki ti ne dovoli poleteti. Želim si, da bi že vse enkrat pozabila.

Zgodba se začne. Začne se na začetku. Vprašanje je, le kje je moj začetek? Kaj sploh iščem? Kam hodim? Kdo sem? Ali smo res takšni, kot so naši prijatelji? Kaj želim?

Kot otrok sem nekoga spoznala. Njegova omemba na tem mestu ni naključna. Bežen spomin mi pravi, da mu je bilo ime Taj. Do sedaj ni igral pomembne vloge v mojem življenju. Bil je majhen, suh in preprosto neopazen. Izginil je, ne da bi opazila. Spominja me na osebo, ki mi je do sedaj pomenila največ na tem svetu. Njegov vonj mi je še vedno znan, čeprav ga ne bom nikoli več ... ne bo obudil spomina na čas pomladnih dni.

Takšne osebe ne bom nikoli več srečala. Ožbej je moj konec. Ko bom zadnjič zaprla oči in se bom pripravljala na večno tavanje po zasneženih vrhovih, da bi našla mir po svojem nemirnem, mračno praznem osvetljevanju sveta, bom spet videla njegov obraz. Do takrat mi ostaja vonj po vanilji.

Čas, ki mi je bil namenjen z njim, je kot osnutek za projekt. Dal mi je navdih za nasmeh do ušes. Kadar me vidiš z nasmehom, se za njim skriva čustveno nestabilna oseba, ki išče sončno stran Lune. Na svojem potovanju sem vedno padla, saj nikoli nisem ničesar našla. Ostalo mi je le spoznanje, da nisem sama svoj krojač usode. Ožbej me je vedno pripeljal čez vse prelaze, prehode in ovire, zato se ne znam več sama spopadati. Z ljubeznijo. Nagonsko pričakujem srečen konec.

Ožbej je sedel k meni. S svojimi nebeško modrimi očmi se je zazrl vame in me presenetil: *»Veš, danes sem razmišljal, kaj si želim.«*

Ni mi bilo ravno jasno, kaj mi želi povedati in sem se mogoče še celo nekoliko prestrašila. Ni opazil mojega strahu, sedel je še bližje k meni in se mi iskreno nasmehnil:

»Življenje je bilo brez tebe nesmiselno. Spoznal sem, da ga ljubim ravno zato, ker mi je dalo tebe. Veš, ljubim te, ker si moje življenje.«

Presenetil me je in ostala sem brez besed. Žal mi je, da takrat nisem spoznala, da je s temi besedami izrazil najiskrenejše bistvo svojega obstoja. Nisem doumela, da je mislil iskreno in resno. Nadaljevala sva najino skupno potovanje, na katerem sem doživljala pravo morsko bolezen.

Kaj je bila napaka v vsem tem? Nič. Ne najdem je. Ali se bova še kdaj srečala? Mogoče. Ali je moje srce bolj njegovo kot moje? Ne želim poznati odgovora. Ali me vse, kar še čutim do njega, ubija in mi ne dovoli naprej?

Ljubezen se rodi s pogledi v drobnih trenutkih, ki jim niti ne posvečamo pozornosti. Dalje živi v strasti, poljubih, nasmehih, metuljčkih in objemih. A se tudi konča in umre. Ubije jo bolečina, ki ti jo zadajo solze. Ravno tako kot je hitro ukradel mojo pozornost, me je ubil:

»Nisem več zaljubljen vate. Povej mi, a je sploh še smiselno nadaljevati, če ob tebi ne čutim več adrenalina, ki bi mi po krvi poslal energijo, da bi obrnil in spremenil svet. Nisi več to, kar iščem. Nisi zanimiva, ker si postala dolgočasna pustota brez življenja. Si kot puščava, v kateri se ne najdem, ne najdem vode, ki jo potrebujem. Ko te pogledam, vidim samo še pesek, ki ti ga mečem v oči, da si to, kar potrebujem.«

Ubil je mojo osebnost, ki jo je preoblikoval občutek tesnobe ob njegovem imenu. Tega občutka se ne morem otresti niti se z njim spopasti. Zaradi njega se mi zdi, da še čutim v tem hladnem svetu. Hvaležna sem, da so mi vsi izzivi pomagali preboleti. Tako kot drevesom jeseni odpade listje in jim spomladi spet zraste novo, se tudi jaz otresem občutka, a vedno znova pride za mano. Nekomu sem predstavljala njegov mali svet, ki so ga omejevale stene, katerih meja nikoli nisva preseгла. Nisva si pustila odprtih možnosti, pozabila sva na okna. Razhod je bil nujno potreben, da sva v škatli naredila izhod za pobeg na boljše. Ponovno sva se skrila vsak v svojo škatlo, v kateri zdaj živiva skrita pred zunanjim svetom v iskanju novih izzivov, skrita drug pred drugim, da en drugemu ne povzročava bolečine. Življenje je še dolgo. Tako dolgo, da ne vem, kdaj se bova spet videla. Spominjam se lahko le najinega zadnjega snidenja.

Poletni večer se je počasi spreminjal v noč. S prijatelji smo sedeli zunaj in imeli običajne pogovore. Ker se je našemu krogu pridružilo nekaj novih članov, smo se vsi poskušali spoznavati. Nekdo je omenil mojo najljubšo sladico, ki mi je obudila spomin na Ožbeja. Vedno mi jo je nosil, ko sem imela slab dan. Misli so mi nehote ušle k spoznanju, da me je na točno tisti dan pred letom zapustil. Hotela sem zbežati, a nisem. Pretvarjala sem se, da me to sploh ni zmotilo in nadaljevala pogovor. Naenkrat je moj novi prijatelj pozdravil mimoidočega. Bil je Ožbej. Razjezilo me je. Z vso silo sem se pognala za njim in ga v jezi nadrla, zakaj se mi je ravno danes prikazal pred očmi. Delal se je, kot da ga to sploh ne moti in mu je vseeno zame, s čimer je na ogenj v meni vlil še več olja. Užaljena sem mu pljunila v obraz, ker je s tem sprožil v meni vse spomine, ki so me prisilili v to nepremišljeno dejanje. Strahopetno dejanje je bilo le, da sem zbežala ob prvi priložnosti, ki mi je bila ponujena, in mu nisem z dvignjeno glavo brez obžalovanja zrla v oči, ko bi spoznal, da sem to grozovito dejanje zagrešila jaz. Ničesar ne obžalujem.

Poletje se je obrnilo v jesen. V upanju, da me bo nekdo rešil, je Ožbej ostal samo še zbeigan pogled in nagajiv nasmeh. Upala sem, da česa takšnega ne bom več doživela. Zmotno. Srečala sem znanca, ki mi je v enem tednu obrnil življenje na glavo. Bilo je nepričakovano, nepredvidljivo in neizogibno.

Na zdolgočasen četrtek sem v nabiralniku našla pismo s sporočilo: »Se me še spomniš? Kdo je to?«

Taj. Z dopisovanjem sva se bolje spoznala in ni bil več ista oseba ... Imela sem zgolj eno priložnost, da sem ga srečala. Verjetno sem ga videla tudi zadnjič. Govorila bi lahko ure. Vse se je zapletlo, ko sem začela iskati probleme tam, kjer jih ni. Vedela sem, da do mene ni bil ravno ravnodušen, čeprav nikoli ni jasno izrazil, kaj čuti, in želela sem si vsako pristo minuto preživeti z njim. Ključna težava je bila, da sta bili najini škatli preveč oddaljeni in nihče ni želel biti prizadet, če se kaj ne bi izšlo. Razumljivo je, da je nas je strah voziti nekam v neznano, kajti če zapeljemo v slepo ulico, sami težje obrnemo in zvozimo nazaj na pravo pot. Ko bi le vedel, kako zelo sem si želela priložnosti, da bi mu dokazala, da nisem več tista oseba, ki jo je poznal Ožbej. Norme in pravila so mi postale zanemarljive in me niso več ovirale. Z njim sem želela postati svobodna, seveda kolikor se v tem pomenu besede le da. Lahko bi postal moja osebna sreča in stvari bi postale jasnejše. Ne bi se ozirala, kdaj bi ga videla ali za kako dolgo. Pomembno bi bilo le to, da bi bil čas z njim čim bolj izkoriščen.

Misel na čas me plaši. Vsi smo preobremenjeni in ne najdemo tistega pomembnega časa za drobne trenutke. Peljemo se po neki nepredvidljivi poti, čakamo. Na kaj? Moja drža bi morala biti pokončna, z njo bi samozavestno izražala, da imam moč, da si sama zgradim življenje. Čakanje v škatli na dogodek, ki se mogoče niti nikoli ne bo zgodil, me utruja. Življenje je prekratko, zato moram krojiti tukaj in zdaj.

Predramila sem se na svoji strani postelje. Na drugi strani je spal on. Vstala sem, se pogledala v ogledalo in se sama sebi nasmehnila:

»Vse je tako, kot mora biti. Ponosna sem nase.«

Vrnila sem se nazaj v njegovo naročje. Kdo bi lahko bil?

Razumeš sporočilo?

Julijan Feliks Mak